

Arrest

nr. 166 543 van 26 april 2016
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DELVAUX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoekster Z.B.S. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren 27 mei 2000 te New York in de Verenigde Staten van Amerika (VSA), beschikt u over de Amerikaanse nationaliteit bent u in het bezit van een National Identity Card for Overseas Pakistanis (NICOP). U woonde enkele jaren in Brooklyn en verhuisde nadien met uw ouders naar Long Island. Uw ouders, C.S.N. (DVZ nummer 6.666.072) en S.N. (DVZ nummer 8.022.662), verhuisden in 1999 naar de VSA en beschikken over de Pakistaanse nationaliteit.

In 2006 verhuisde u samen met uw ouders en jongere broer, C.M.A. (DVZ nummer 7.674.390, °07/02/2004), naar Pakistan. Uw grootmoeder langs vaderskant was ziek en jullie gingen in haar huis in

Gujrat wonen. U en uw broer gingen naar school in Pakistan. Omwille van de dreiging van de Taliban en de dood van uw grootmoeder stopten jullie met naar school te gaan, en besloot uw moeder jullie thuis te onderwijzen. Achter jullie huis in Gujrat lag een moskee waar leden van de Taliban verbleven. De leden van de Taliban kwamen te weten dat u en uw broer over de Amerikaanse nationaliteit beschikten. Hierdoor ondervonden u en uw familie verschillende problemen en werden jullie met de dood bedreigd. Soms losten de leden van de Taliban schoten naar jullie huis en gooiden ze met stenen. Ook gooiden ze met stenen naar u wanneer u op het dak van jullie huis liep.

Op 3 februari 2009 werd uw jongere zus, Za.B.S. (DVZ nummer 8.022.662), geboren. Zij heeft de Pakistaanse nationaliteit.

In Pakistan werden u en uw familie bedreigd omwille van de Amerikaanse nationaliteit van u en uw broer. Zo zeiden leden van de Taliban uw vader dat ze u en uw broer zouden vermoorden. Omwille van deze bedreigingen verliet uw vader Pakistan in 2008. Hij vluchtte naar België, waar hij reeds vier van zijn broers (C.N.A., C.M.R., C.S. en C.I.A.) verbleven. Op 4 december 2009 diende uw vader een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980. Deze werd geweigerd op 17 januari 2012. Omwille van de weigering van de regularisatieaanvraag van uw vader en de problemen die jullie ondervonden met de Taliban, keerde hij eind 2012 terug naar Pakistan.

In 2012 verlieten u en uw broer Pakistan omwille van de dreigingen van de Taliban. Zo werden jullie nog steeds bedreigd met de dood en werd jullie vader elke dag geslagen door de Taliban. Jullie oom, C.N.A., nam jullie in het geheim mee naar Islamabad. Op 31 december 2012 reisden u, uw broer en oom samen verder naar België. U verbleef samen met uw broer bij uw oom tot augustus 2014. Ondertussen gingen jullie naar school in België maar werden jullie niet ingeschreven in het rijksregister.

Op 6 augustus 2014 reisden u en uw broer voor enkele weken terug naar Pakistan. Jullie verbleven er bij een tante in Rawalpindi en ontmoetten er jullie ouders. Op 1 september 2014 keerde u samen met uw broer terug naar België. Omwille van het feit dat jullie als twee minderjarigen met een onduidelijk reisdoel reisden, werden jullie tegen gehouden op de luchthaven in België. Op 11 september 2014 dienden jullie een asielaanvraag in in België.

Na jullie reis naar Pakistan kwam de Taliban te weten dat jullie in Rawalpindi verbleven. Uw moeder werd elke dag bedreigd. Zo dreigde de Taliban ermee haar jongste dochter te vermoorden. Op een dag kwam de Taliban het huis van uw moeder binnen, maar gelukkig was ze net gevlucht met uw . Uw moeder verliet Pakistan op 27 november 2014 samen met uw jongere zus, Za.B.S.. Ze reisde via Oostenrijk naar België waar ze op 28 november 2014 aankwam. Op 16 februari 2015 diende uw moeder een asielaanvraag in in België. Uw vader bleef achter in Pakistan en leeft er ondergedoken voor de Taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legden u en uw broer volgende documenten neer: het Amerikaanse paspoort van u en uw broer, schooldocumenten uit België, een krantenartikel, inschrijvingsbewijs in het wachtregister van uw broer, de NICOP van u en uw broer, en een kopie van het paspoort van uw moeder en jongere zus.

Uw moeder werd op 10 juli 2015 en 16 oktober 2015 gehoord op het Commissariaat-generaal. Zij voegde daarbij volgende documenten toe: de Pakistaanse identiteitskaart van uw moeder, een huwelijksakte en vertaling, geboorteakten u, uw broer en jongere zus, social security cards van u en uw broer, vertalingen en kopieën van First Information Reports (FIRs, d.d. 1 juni 2012, 15 oktober 2012, 5 oktober 2014 en 20 februari 2015) met originele stempels, een briefomslag, reisdocumenten en attesten van uw moeder en jongere zus i.v.m. hun reis naar België in november 2014, en medische attesten uit België en Pakistan met bijhorende vertalingen.

U en uw familie hebben geen vrees ten opzichte van de VSA. Bij terugkeer naar Pakistan vrezden jullie de Taliban.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient het CGVS te benadrukken dat, in tegenstelling tot uw moeder en jongere zus, zowel u als uw broer, C.M.A., over de Amerikaanse nationaliteit beschikken. Uw 'vrees voor vervolging' en het 'risico op het lijden' van ernstige schade dienen immers beoordeeld te worden ten opzichte van het land waar u de nationaliteit van draagt, met name de Verenigde Staten van Amerika. Er werden echter geen asielmotieven aangehaald die gerelateerd zijn aan de Verenigde Staten van Amerika. Nergens uit uw dossier blijkt enige vrees te bestaan ten aanzien van de Verenigde Staten van Amerika.

Ten tweede zijn de dossiers van u, C.M.A. en S.N. met elkaar verbonden. Jullie beroepen zich immers op identiek dezelfde vervolgingsfeiten. In het kader van de asielaanvraag van uw moeder, S.N., werd

een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd immers geen geloof gehecht aan de vervolgingsfeiten, zijnde de problemen die jullie zouden ondervonden met de Taliban in Pakistan, gezien de opeenstapeling van tegenstrijdige, incoherente en vage verklaringen. Bijgevolg wordt in het kader van uw asielaanvraag een gelijkaardige beslissing genomen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van S.N. die u hieronder kan lezen:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige, incoherente en vage verklaringen immers geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielaanvraag en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u uiterst tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen af betreffende het verblijf van uw man in België tussen 2008 en eind 2012, en de regularisatieaanvraag die hij hier indiende.

In eerste instantie verklaarde u dat uw man nooit in België heeft verbleven en gaf u aan dat uw man tussen 2006 en 2014 steeds in Pakistan woonde (zie gehoorverslag CGVS 1 p.5;18/21). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat uw man wel in België heeft verbleven. Zo is uw man op een facebookprofiel onder zijn naam te zien op enkele foto's die in een Belgische winkel werden genomen (zie blauwe map). Nadat u naar het einde toe van het gehoor dat plaatsvond op 10 juli 2015 met deze foto's werd geconfronteerd, bevestigde u dat het uw man was die op de foto's stond, maar bleef u in eerste instantie volharden dat u geen weet had van het feit dat uw man ooit in België verbleef en verklaarde u dat de voorgelegde foto's in de VSA werden genomen (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 15-17/21). Nadien gaf u aan dat uw man mogelijks reeds voor jullie huwelijk (1999) naar België kwam, maar u hem er nooit achter vroeg (zie gehoorverslag CGVS 1 p.16/21). Het CGVS wees u meermaals op het feit dat deze foto's overduidelijk in België werden genomen, maar u bleef zich onwetend voordoen. Na het eerste gehoor waarbij u werd geconfronteerd met deze foto's, werd het CGVS via uw advocaat op de hoogte gesteld van het feit dat uw man tussen 2008 en 2012 in België verbleef, en de regularisatieaanvraag die hij hier indiende. U werd opnieuw uitgenodigd voor een tweede gehoor en verklaarde dat uw man van 2008 tot eind 2012 in België verbleef en zijn regularisatieaanvraag geweigerd werd. Nadien zou hij omwille van deze weigering en de incidenten die in 2012 zouden hebben plaatsgevonden met de Taliban, zijn teruggekeerd naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3/11). U gevraagd naar de reden waarom u het verblijf van uw man in België verzweeg, gaf u aan dat u schrik had dat uw kinderen niet in België zouden kunnen verblijven wanneer u de waarheid zou vertellen (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 3/11). **Dit is echter geen overtuigende reden voor het afleggen van leugenachtige verklaringen in verband met het verblijf van uw man in België. Het betreft immers een essentieel element in uw asielaanvraag - u verklaart dan ook dat uw man momenteel ondergedoken leeft in Pakistan - en tast uw geloofwaardigheid ernstig aan. Daarenboven legde u geen enkel document neer ter staving de periode(s) waarin uw man zou zijn teruggekeerd naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6/11).** Hierbij dient het CGVS u erop te wijzen dat wanneer u tijdens het gehoor dat plaatsvond op 16 oktober 2015 werd gevraagd naar nieuwe elementen betreffende uw dossier en of u nog nieuws hebt vernomen in verband met uw man, u aangeeft dat er geen nieuwe elementen zijn sinds uw vorige interview. Dit is opmerkelijk gezien u nadien aangeeft dat u contact hebt met uw man (zie gehoorverslag CGVS 2 p.7/11) terwijl u tijdens het eerdere interview (d.d. 10 juli 2015) verklaarde dat jullie laatste contact dateerde van november 2014, wanneer u Pakistan verliet, en uw man geen contact meer wilde hebben omwille van de dreiging van de Taliban (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 4/21). Deze incoherente verklaringen doen vermoeden dat uw man momenteel niet ondergedoken leeft in Pakistan. Verder dient het CGVS op te merken dat het eigenaardig is dat uw man in 2013 nog een brief richtte aan het Koninklijk Paleis in verband met zijn regularisatieaanvraag (zie administratief dossier), gezien hij zich volgens uw verklaringen op dat moment in Pakistan bevond (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6/11). **Gezien u zulk belangrijk element bewust verzweeg voor het CGVS, geen documenten neerlegt ter staving van uw man zijn verblijfplaatsen en er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Taliban (zie infra), bestaat het vermoeden dat u het CGVS tracht te misleiden omtrent de verblijfplaatsen van uw man gedurende de afgelopen jaren.**

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde vlucht- en terugkeermotieven van uw man van en naar Pakistan in 2008 en 2012. U legde hieromtrent immers incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de Taliban reeds aanwezig was in Pakistan na jullie terugkeer uit de VSA in 2006 maar jullie niet zo hard werden

lastiggevallen door hen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.17/21). Ook tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS maakte u geen melding van enige problemen dat jullie met de Taliban zouden hebben ervaren voor 2012 (zie vragenlijst CGVS punt 5). Het is dan ook uiterst tegenstrijdig dat u later aangeeft dat uw man in 2008 bedreigd werd door de Taliban omdat jullie kinderen over de Amerikaanse nationaliteit zouden beschikken (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3-5/11). **U gevraagd naar de bedreigingen die reeds tussen 2006 en 2008 werden geuit, verklaart u dat de Taliban dreigde om uw kinderen te vermoorden maar blijft u hier verder uiterst vaag over** (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5-6/11). Gezien u aangeeft dat uw man Pakistan zou hebben verlaten omwille van deze door u aangehaalde problemen, is het zeer eigenaardig dat hij vier jaar lang, van 2008 tot 2012, in België verbleef en geen asielaanvraag indiende terwijl hij hiertoe de kans had. Ook blijkt uit zijn regularisatiedossier dat hij over een advocaat beschikte in België, wat wijst op een zekere vertrouwde relatie met de bestaande procedures in België. U gevraagd naar de reden waarom hij geen asielaanvraag indiende, geeft u aan dat hij een regularisatieaanvraag indiende en hoopte om zo een verblijfsstatuut te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3/11). Naast het feit dat dit geen overtuigende reden is om geen asielaanvraag in te dienen, dient het CGVS u erop te wijzen dat hij pas op 4 december 2009 een regularisatieaanvraag 9bis indiende terwijl hij reeds sinds 2008 in België verbleef. Uw verklaring dat uw man reeds in 2008 een ernstige vrees koesterde tegenover de Taliban waardoor hij Pakistan zou hebben verlaten, wordt hierdoor dan ook ondermijnd. Deze vrees wordt verder aangetast door uw bewering dat uw man eind 2012 terugkeerde naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3-5/11).

Ten derde dienden zowel u als uw kinderen een (zeer) laattijdige asielaanvraag in. Volgens uw verklaringen verlieten uw twee oudste kinderen Pakistan in december 2012, en keerden ze in augustus 2014 gedurende enkele weken terug naar Pakistan om er u en uw man te bezoeken. Het gegeven dat zij gedurende anderhalf jaar in België verbleven zonder een asielaanvraag in te dienen en gedurende enkele weken het risico namen om terug te keren naar Pakistan in 2014, ondergraaft ook hun vrees voor vervolging tegenover de Taliban. Er zouden zich immers voor hun vertrek enkele ernstige incidenten en bedreigingen hebben voorgedaan waardoor zij Pakistan dienden te verlaten in 2012. Pas nadat ze in september 2014 werden tegengehouden op de luchthaven, dienden ze een asielaanvraag in. Echter, gezien hun langdurig verblijf in België, het jarenlang verblijf van uw man en vele andere familieleden in België kan er logischerwijze vanuit gegaan worden dat jullie over een zekere kennis betreffende de (asiel)procedure(s) in België beschikken. In deze context is het dan ook ongeloofwaardig dat uw kinderen niet eerder op de hoogte waren van het feit dat ze een asielaanvraag konden indienen in België (zie gehoorverslag CGVS 1 p.18/21). Hetzelfde kan ook besloten worden in verband met uw laattijdige asielaanvraag. U kwam immers op 28 november 2014 aan in België met een Oostenrijks visum dat slechts geldig was tot 24 december 2014, en wachtte tot 16 februari 2015 om een asielaanvraag in te dienen. Opmerkelijk hierbij is dat u dit pas deed nadat uw kinderen tijdens het gehoor op het CGVS (d.d. 13 februari 2015) aangaven dat u reeds enige tijd in België verbleef met uw jongste dochter. Uw bewering dat u last had van stress omwille van uw man en kinderen is geen aannemelijke verklaring voor deze nalatigheid (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 11/21). Ook gaf u aan dat u niet wist hoe de procedure in zijn werk gaat (zie verklaring DVZ punt 33). **Bovenstaande verklaringen zijn dan ook niet afdoende om de laattijdigheid van jullie asielaanvragen te verantwoorden, aangezien van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die bescherming van de Conventie van Genève inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het asielland een asielaanvraag indient. Het gegeven dat jullie nalieten dit te doen, bevestigt dan ook dat jullie geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet hebben.**

Ten vierde zijn er, behalve bovenstaande argumenten, meerdere elementen die de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas bevestigen. U legde immers tegenstrijdige, incoherente en vage verklaringen af betreffende de incidenten met de Taliban die zich in 2012 zouden hebben afgespeeld. Zo gaf u bij het indienen van de vragenlijst van het CGVS aan dat uw kinderen enkele keren geslagen werden door leden van de Taliban (zie vragenlijst CGVS punt 5), maar vermeldde u niets over de incidenten zoals de hete thee die over uw zoon werd gegooid en zijn arm die werd gebroken. Ook maakten uw zoon en oudste dochter geen enkele melding van deze incidenten (zie gehoorverslag Z.B.S. p.9-12/15 en gehoorverslag C.M.A.). U gewezen op het feit dat uw kinderen deze incidenten nooit hebben vernoemd, gaf u aan dat uw zoon nog zeer jong is, hij niet wist wat hij moest vertellen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.12/21) en uw kinderen verklaarden dat hun leven in gevaar was (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5/11). Echter, dat uw kinderen, en vooral dan uw zoon, zulke belangrijke en ingrijpende gebeurtenissen die zij zouden hebben meegemaakt, vergeten te vermelden is niet

geloofwaardig. **Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de aanwezigheid van uw man bij de incidenten die in 2012 plaatsvonden.** In eerste instantie verklaarde u immers dat uw man aanwezig was tijdens het incident in Pakistan waarbij de leden van de Taliban hete thee op uw zoon zou gegoooid hebben. Zo gaf u aan dat uw man op een bepaald moment naar buiten ging, de leden van de Taliban hem zeiden dat ze thee op zijn kind hadden gegoooid en dat ze volgende keer zuur over uw zoon zouden gooien. Nadien zou uw man naar de politie gegaan zijn maar wilde deze zijn klacht niet registreren, en vertelden ze hem dat hij zijn kinderen naar het buitenland moest sturen omdat ze een Amerikaans paspoort hadden (zie gehoorverslag CGVS 1 p.14-15/21). Gezien u nadien verklaarde dat uw man pas eind 2012 terugkeerde naar Pakistan, is het onmogelijk dat hij aanwezig was bij deze gebeurtenis. Nadat u meermaals werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef u vaag en ontwijkend antwoorden (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 6/11). **Ook dient het CGVS u erop te wijzen dat u verklaarde jarenlang te zijn lastiggevallen door leden van de Taliban, maar u niet in staat was om de namen van deze leden op te noemen.** U wist enkel te vertellen dat de naam van de leider Mullah Fazl Ullah was. Opmerkelijk hierbij is dat u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS, aangaf de naam van de leider van de Talibangroep niet te kennen (zie vragenlijst punt 5), terwijl u deze wel wist te vertellen tijdens het gehoor bij het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p.19/21). **Verder is opmerkelijk dat de Taliban überhaupt op de hoogte was van de Amerikaanse nationaliteit van uw kinderen.** Dat u zelf mensen in uw wijk hiervan op de hoogte bracht en de Taliban dit zo te weten kwam is dan ook vreemd (zie gehoorverslag CGVS 1 p.19/21). **Tenslotte werd u meermaals gevraagd waarom uw man achterbleef in Pakistan.** U, jullie drie kinderen en zijn vier broers verblijven immers in België. U gevraagd naar deze reden antwoordde u vaag en ontwijkend. Uiteindelijk verklaarde u dat hij achterbleef in Pakistan omwille van financiële redenen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.18-19/21). **Het gebrek aan spontaniteit in uw antwoord bevestigt dan ook bovenstaande vaststellingen betreffende het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas, en kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw man ondergedoken leeft in Pakistan.**

Ter ondersteuning van de incidenten die zouden hebben plaatsgevonden met de Taliban en uw kinderen, legde u verschillende FIRs en doktersattesten voor. Gelet op het voorgaande, samen met het feit dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan zoals blijkt uit de informatie van het CGVS, kan geen geloof gehecht worden aan de echtheid van de door u voorgelegde documenten. De door een asielzoeker bijgebrachte documenten hebben slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is (zie supra). Daarnaast is het noemenswaardig dat u verklaarde dat uw zoon na het incident op 2 juni 2012 bewusteloos was (zie gehoorverslag CGVS 1 p.14-15/21), terwijl hier in de voorgelegde FIR niets van staat vermeld. Meer zelfs, er staat geschreven dat uw zoon neeviel en hilde (zie blauwe map). Ook de medische attesten die u voorlegde ter ondersteuning van de incidenten die dateren uit 2012 kunnen niet overtuigen. De inhoud van een medisch attest doet immers geen uitspraak over de precieze omstandigheden waarin de desbetreffende persoon verwond werd en houdt aldus geen enkele indicatie in over de omstandigheden, laat staan de daders van deze verwondingen. **Gezien het CGVS geen geloof kan hechten aan de problemen die uw man en kinderen in 2008 en 2012 met leden van de Taliban zouden hebben ondervonden, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u en uw man nadien met de Taliban zouden ondervonden hebben, alsook aan de andere documenten (FIRs) die u voorlegde ter ondersteuning van deze documenten.**

Tenslotte dient het volgende opgemerkt te worden omtrent uw reisweg. U zou met behulp van een smokkelaar die u een vals visum regelde, naar Oostenrijk zijn gereisd. Desondanks het feit dat uw vader uw reis voorbereidde en hiervoor een smokkelaar contacteerde, is het uiterst eigenaardig dat uw kennis omtrent deze voorbereiding, alsook uw visumdossier zeer beperkt is. Zo kent u de naam van de smokkelaar niet en bent u niet op de hoogte van het bedrag dat uw vader aan de smokkelaar betaalde (zie verklaring DVZ punt 32). Verder werd u niet op de hoogte gebracht van het valse visumdossier, waarin o.a. vermeld stond dat u weduwe was en voor het bedrijf Telenor, werkte (zie gehoorverslag CGVS 1 p.10/21).

Betreffende de andere door u voorgelegde documenten zoals geboorteaktes, identiteitsdocumenten, huwelijksakte, social security cards en reisdocumenten, schoolattesten en inschrijvingsbewijs in het wachtregister, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een bewijs inzake uw familiale situatie, verblijf van uw familie in de VSA, verblijf van uw kinderen in België, uw afgelegde reisweg en identiteit van u en uw kinderen gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist. Het voorgelegde krantenartikel betreft louter algemene informatie en toont uw persoonlijke vrees voor vervolging in Pakistan niet aan.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst

een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ook ten aanzien van uw twee kinderen, Z.B.S. (OV nummer 8.022.662, °27/05/2000) en C.M.A. (OV nummer 7.674.390, °07/02/2004), nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van dezelfde motieven. Er werd in hun hoofde ook geen vrees aangehaald of vermeld ten aanzien van de Verenigde Staten van Amerika van welk land zij ook de nationaliteit hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u de minderjarige dochter bent van S.N. (CGVS nummer 15/11320 – OV nummer 8.022.662), die de Pakistaanse nationaliteit bezit."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoeker C.M.A. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren 7 februari 2004 te New York in de Verenigde Staten van Amerika (VSA), beschikt u over de Amerikaanse nationaliteit bent u in het bezit van een National Identity Card for Overseas Pakistanis (NICOP). U woonde enkele jaren in Long Island samen met uw ouders en oudere zus, Z.B.S. (OV nummer 8.022.662, °27/5/2000). Uw ouders, C.S.N. (OV nummer 6.666.072) en S.N. (OV nummer 8.022.662), verhuisden in 1999 naar de VSA en beschikken over de Pakistaanse nationaliteit.

In 2006 verhuisde u samen met uw ouders en oudere zus naar Pakistan. Uw grootmoeder langs vaderskant was ziek en jullie gingen in haar huis in Gujrat wonen. U en uw oudere zus gingen naar school in Pakistan. Omwille van de dreiging van de Taliban en de dood van uw grootmoeder stopten jullie met naar school te gaan, en besloot uw moeder jullie thuis te onderwijzen. Achter jullie huis in Gujrat lag een moskee waar leden van de Taliban verbleven. De leden van de Taliban kwamen te weten dat u en uw oudere zus over de Amerikaanse nationaliteit beschikten. Hierdoor ondervonden u en uw familie verschillende problemen en werden jullie met de dood bedreigd. Soms losten de leden van de Taliban schoten naar jullie huis en gooiden ze met stenen. Ook gooiden ze met stenen naar uw oudere zus wanneer ze op het dak van jullie huis liep.

Op 3 februari 2009 werd uw jongere zus, Za.B.S. (OV nummer 8.022.662), geboren. Zij heeft de Pakistaanse nationaliteit.

In Pakistan werden u en uw familie bedreigd omwille van de Amerikaanse nationaliteit van u en uw oudere zus. Zo zeiden leden van de Taliban uw vader dat ze u en uw oudere zus zouden vermoorden. Omwille van deze bedreigingen verliet uw vader Pakistan in 2008. Hij vluchtte naar België, waar hij reeds vier van zijn broers (C.N.A., C.M.R., C.S. en C.I.A.) verbleven. Op 4 december 2009 diende uw vader een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980. Deze werd geweigerd op 17 januari 2012. Omwille van de weigering van de regularisatieaanvraag van uw vader en de problemen die jullie ondervonden met de Taliban, keerde hij eind 2012 terug naar Pakistan.

In 2012 verlieten u en uw oudere zus Pakistan omwille van de dreigingen van de Taliban. Zo werden jullie nog steeds bedreigd met de dood en werd jullie vader elke dag geslagen door de Taliban. Jullie oom, C.N.A., nam jullie in het geheim mee naar Islamabad. Op 31 december 2012 reisden u, uw zus en oom samen verder naar België. U verbleef samen met uw zus bij uw oom tot augustus 2014. Ondertussen gingen jullie naar school in België maar werden jullie niet ingeschreven in het rijksregister.

Op 6 augustus 2014 reisden u en uw zus voor enkele weken terug naar Pakistan. Jullie verbleven er bij een tante in Rawalpindi en ontmoetten er jullie ouders. Op 1 september 2014 keerde u samen met uw oudere zus terug naar België. Omwille van het feit dat jullie als twee minderjarigen met een onduidelijk reisdoel reisden, werden jullie tegen gehouden op de luchthaven in België. Op 11 september 2014 dienden jullie een asielaanvraag in in België.

Na jullie reis naar Pakistan kwam de Taliban te weten dat jullie in Rawalpindi verbleven. Uw moeder werd elke dag bedreigd. Zo dreigde de Taliban ermee haar jongste dochter te vermoorden. Op een dag kwam de Taliban het huis van uw moeder binnen, maar gelukkig was ze net gevlucht met uw jongere zus. Uw moeder verliet Pakistan op 27 november 2014 samen met uw jongere zus, Za.B.S.. Ze reisde via Oostenrijk naar België waar ze op 28 november 2014 aankwam. Op 16 februari 2015 diende uw moeder een asielaanvraag in in België. Uw vader bleef achter in Pakistan en leeft er ondergedoken voor de Taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legden u en uw oudere zus volgende documenten neer: het Amerikaanse paspoort van u en uw oudere zus, schooldocumenten uit België, een krantenartikel, uw inschrijvingsbewijs in het wachtregister, de NICOP van u en uw oudere zus, en een kopie van het paspoort van uw moeder en jongere zus.

Uw moeder werd op 10 juli 2015 en 16 oktober 2015 gehoord op het Commissariaat-generaal. Zij voegde daarbij volgende documenten toe: de Pakistaanse identiteitskaart van uw moeder, een huwelijksakte en vertaling, geboorteakten u en uw zussen, social security cards van u en uw zus, vertalingen en kopieën van First Information Reports (FIRs, d.d. 1 juni 2012, 15 oktober 2012, 5 oktober 2014 en 20 februari 2015) met originele stempels, een briefomslag, reisdocumenten en attesten van uw moeder en jongere zus i.v.m. hun reis naar België in november 2014, en medische attesten uit België en Pakistan met bijhorende vertalingen.

U en uw familie hebben geen vrees ten opzichte van de VSA.

Bij terugkeer naar Pakistan vrezden jullie de Taliban.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient het CGVS te benadrukken dat, in tegenstelling tot uw moeder en jongere zus, zowel u als uw zus, Z.B.S., over de Amerikaanse nationaliteit beschikken. Uw 'vrees voor vervolging' en het 'risico op het lijden' van ernstige schade dienen immers beoordeeld te worden ten opzichte van het land waar u de nationaliteit van draagt, met name de Verenigde Staten van Amerika. Er werden echter geen asielmotieven aangehaald die gerelateerd zijn aan de Verenigde Staten van Amerika. Nergens uit uw dossier blijkt enige vrees te bestaan ten aanzien van de Verenigde Staten van Amerika.

Ten tweede zijn de dossiers van u, Z.B.S. en S.N. met elkaar verbonden. Jullie beroepen zich immers op identiek dezelfde vervolgingsfeiten. In het kader van de asielaanvraag van uw moeder, S.N., werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus genomen. Er werd immers geen geloof gehecht aan de vervolgingsfeiten, zijnde de problemen die jullie zouden ondervonden met de Taliban in Pakistan, gezien de opeenstapeling van tegenstrijdige, incoherente en vage verklaringen. Bijgevolg wordt in het kader van uw asielaanvraag een gelijkaardige beslissing genomen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van S.N. die u hieronder kan lezen:

"Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige, incoherente en vage verklaringen immers geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielaanvraag en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u uiterst tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen af betreffende het verblijf van uw man in België tussen 2008 en eind 2012, en de regularisatieaanvraag die hij hier indiende.

In eerste instantie verklaarde u dat uw man nooit in België heeft verbleven en gaf u aan dat uw man tussen 2006 en 2014 steeds in Pakistan woonde (zie gehoorverslag CGVS 1 p.5;18/21). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat uw man wel in België heeft verbleven. Zo is uw man op een facebookprofiel onder zijn naam te zien op enkele foto's die in een Belgische winkel werden genomen (zie blauwe map). Nadat u naar het einde toe van het gehoor dat plaatsvond op 10 juli 2015 met deze foto's werd geconfronteerd, bevestigde u dat het uw man was die op de foto's stond, maar bleef u in eerste instantie volharden dat u geen weet had van het feit dat uw man ooit in België verbleef en verklaarde u dat de voorgelegde foto's in de VSA werden genomen (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 15-17/21). Nadien gaf u aan dat uw man mogelijks reeds voor jullie huwelijk (1999) naar België kwam, maar u hem er nooit achter vroeg (zie gehoorverslag CGVS 1 p.16/21). Het CGVS wees u meermaals op het feit dat deze foto's overduidelijk in België werden genomen, maar u bleef zich onwetend voordoen. Na het eerste gehoor waarbij u werd geconfronteerd met deze foto's, werd het CGVS via uw advocaat op de hoogte gesteld van het feit dat uw man tussen 2008 en 2012 in België verbleef, en de regularisatieaanvraag die hij hier indiende. U werd opnieuw uitgenodigd voor een tweede gehoor en verklaarde dat uw man van 2008 tot eind 2012 in België verbleef en zijn regularisatieaanvraag geweigerd werd. Nadien zou hij omwille van deze weigering en de incidenten die in 2012 zouden hebben plaatsgevonden met de Taliban, zijn teruggekeerd naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3/11). U gevraagd naar de reden waarom u het verblijf van uw man in België verzweeg, gaf u aan dat u schrik had dat uw kinderen niet in België zouden kunnen verblijven wanneer u de waarheid zou vertellen hebben (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 3/11). **Dit is echter geen overtuigende reden voor het afleggen van leugenachtige verklaringen in verband met het verblijf van uw man in België. Het betreft immers een essentieel element in uw asielaanvraag - u verklaart dan ook dat uw man momenteel ondergedoken leeft in Pakistan - en tast uw geloofwaardigheid ernstig aan. Daarenboven legde u geen enkel document neer ter staving de periode(s) waarin uw man zou zijn teruggekeerd naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6/11).** Hierbij dient het CGVS u erop te wijzen dat wanneer u tijdens het gehoor dat plaatsvond op 16 oktober 2015 werd gevraagd naar nieuwe elementen betreffende uw dossier en of u nog nieuws hebt vernomen in verband met uw man, u aangeeft dat er geen nieuwe elementen zijn sinds uw vorige interview. Dit is opmerkelijk gezien u nadien aangeeft dat u contact hebt met uw man (zie gehoorverslag CGVS 2 p.7/11) terwijl u tijdens het eerdere interview (d.d. 10 juli 2015) verklaarde dat jullie laatste

contact dateerde van november 2014, wanneer u Pakistan verliet, en uw man geen contact meer wilde hebben omwille van de dreiging van de Taliban (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 4/21). Deze incoherente verklaringen doen vermoeden dat uw man momenteel niet ondergedoken leeft in Pakistan. Verder dient het CGVS op te merken dat het eigenaardig is dat uw man in 2013 nog een brief richtte aan het Koninklijk Paleis in verband met zijn regularisatieaanvraag (zie administratief dossier), gezien hij zich volgens uw verklaringen op dat moment in Pakistan bevond (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6/11). **Gezien u zulk belangrijk element bewust verzweg voor het CGVS, geen documenten neerlegt ter staving van uw man zijn verblijfplaatsen en er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Taliban (zie infra), bestaat het vermoeden dat u het CGVS tracht te misleiden omtrent de verblijfplaatsen van uw man gedurende de afgelopen jaren.**

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde vlucht- en terugkeermotieven van uw man van en naar Pakistan in 2008 en 2012. U legde hieromtrent immers incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de Taliban reeds aanwezig was in Pakistan na jullie terugkeer uit de VSA in 2006 maar jullie niet zo hard werden lastiggevallen door hen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.17/21). Ook tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS maakte u geen melding van enige problemen dat jullie met de Taliban zouden hebben ervaren voor 2012 (zie vragenlijst CGVS punt 5). Het is dan ook uiterst tegenstrijdig dat u later aangeeft dat uw man in 2008 bedreigd werd door de Taliban omdat jullie kinderen over de Amerikaanse nationaliteit zouden beschikken (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3-5/11). **U gevraagd naar de bedreigingen die reeds tussen 2006 en 2008 werden geuit, verklaart u dat de Taliban dreigde om uw kinderen te vermoorden maar blijft u hier verder uiterst vaag over** (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5-6/11). Gezien u aangeeft dat uw man Pakistan zou hebben verlaten omwille van deze door u aangehaalde problemen, is het zeer eigenaardig dat hij vier jaar lang, van 2008 tot 2012, in België verbleef en geen asielaanvraag indiende terwijl hij hiertoe de kans had. Ook blijkt uit zijn regularisatiedossier dat hij over een advocaat beschikte in België, wat wijst op een zekere vertrouwde relatie met de bestaande procedures in België. U gevraagd naar de reden waarom hij geen asielaanvraag indiende, geeft u aan dat hij een regularisatieaanvraag indiende en hoopte om zo een verblijfsstatuut te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3/11). Naast het feit dat dit geen overtuigende reden is om geen asielaanvraag in te dienen, dient het CGVS u erop te wijzen dat hij pas op 4 december 2009 een regularisatieaanvraag 9bis indiende terwijl hij reeds sinds 2008 in België verbleef. Uw verklaring dat uw man reeds in 2008 een ernstige vrees koesterde tegenover de Taliban waardoor hij Pakistan zou hebben verlaten, wordt hierdoor dan ook ondermijnd. Deze vrees wordt verder aangetast door uw bewering dat uw man eind 2012 terugkeerde naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3-5/11).

Ten derde dienden zowel u als uw kinderen een (zeer) laattijdige asielaanvraag in. Volgens uw verklaringen verlieten uw twee oudste kinderen Pakistan in december 2012, en keerden ze in augustus 2014 gedurende enkele weken terug naar Pakistan om er u en uw man te bezoeken. Het gegeven dat zij gedurende anderhalf jaar in België verbleven zonder een asielaanvraag in te dienen en gedurende enkele weken het risico namen om terug te keren naar Pakistan in 2014, ondergraaft ook hun vrees voor vervolging tegenover de Taliban. Er zouden zich immers voor hun vertrek enkele ernstige incidenten en bedreigingen hebben voorgedaan waardoor zij Pakistan dienden te verlaten in 2012. Pas nadat ze in september 2014 werden tegengehouden op de luchthaven, dienden ze een asielaanvraag in. Echter, gezien hun langdurig verblijf in België, het jarenlang verblijf van uw man en vele andere familieleden in België kan er logischerwijze vanuit gegaan worden dat jullie over een zekere kennis betreffende de (asiel)procedure(s) in België beschikken. In deze context is het dan ook ongeloofwaardig dat uw kinderen niet eerder op de hoogte waren van het feit dat ze een asielaanvraag konden indienen in België (zie gehoorverslag CGVS 1 p.18/21). Hetzelfde kan ook besloten worden in verband met uw laattijdige asielaanvraag. U kwam immers op 28 november 2014 aan in België met een Oostenrijks visum dat slechts geldig was tot 24 december 2014, en wachtte tot 16 februari 2015 om een asielaanvraag in te dienen. Opmerkelijk hierbij is dat u dit pas deed nadat uw kinderen tijdens het gehoor op het CGVS (d.d. 13 februari 2015) aangaven dat u reeds enige tijd in België verbleef met uw jongste dochter. Uw bewering dat u last had van stress omwille van uw man en kinderen is geen aannemelijke verklaring voor deze nalatigheid (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 11/21). Ook gaf u aan dat u niet wist hoe de procedure in zijn werk gaat (zie verklaring DVZ punt 33). **Bovenstaande verklaringen zijn dan ook niet afdoende om de laattijdigheid van jullie asielaanvragen te verantwoorden, aangezien van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die bescherming van de Conventie van Genève inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het asielland een asielaanvraag indient. Het gegeven dat jullie nalieten dit te doen, bevestigt dan ook dat jullie geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire**

bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet hebben.

Ten vierde zijn er, behalve bovenstaande argumenten, meerdere elementen die de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas bevestigen. U legde immers tegenstrijdige, incoherente en vage verklaringen af betreffende de incidenten met de Taliban die zich in 2012 zouden hebben afgespeeld. Zo gaf u bij het indienen van de vragenlijst van het CGVS aan dat uw kinderen enkele keren geslagen werden door leden van de Taliban (zie vragenlijst CGVS punt 5), maar vermeldde u niets over de incidenten zoals de hete thee die over uw zoon werd gegooid en zijn arm die werd gebroken. Ook maakten uw zoon en oudste dochter geen enkele melding van deze incidenten (zie gehoorverslag Z.B.S. p.9-12/15 en gehoorverslag C.M.A.). U gewezen op het feit dat uw kinderen deze incidenten nooit hebben vernoemd, gaf u aan dat uw zoon nog zeer jong is, hij niet wist wat hij moest vertellen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.12/21) en uw kinderen verklaarden dat hun leven in gevaar was (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5/11). Echter, dat uw kinderen, en vooral dan uw zoon, zulke belangrijke en ingrijpende gebeurtenissen die zij zouden hebben meegemaakt, vergeten te vermelden is niet geloofwaardig. **Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de aanwezigheid van uw man bij de incidenten die in 2012 plaatsvonden.** In eerste instantie verklaarde u immers dat uw man aanwezig was tijdens het incident in Pakistan waarbij de leden van de Taliban hete thee op uw zoon zou gegooid hebben. Zo gaf u aan dat uw man op een bepaald moment naar buiten ging, de leden van de Taliban hem zeiden dat ze thee op zijn kind hadden gegooid en dat ze volgende keer zuur over uw zoon zouden gooien. Nadien zou uw man naar de politie gegaan zijn maar wilde deze zijn klacht niet registreren, en vertelden ze hem dat hij zijn kinderen naar het buitenland moest sturen omdat ze een Amerikaans paspoort hadden (zie gehoorverslag CGVS 1 p.14-15/21). Gezien u nadien verklaarde dat uw man pas eind 2012 terugkeerde naar Pakistan, is het onmogelijk dat hij aanwezig was bij deze gebeurtenis. Nadat u meermaals werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef u vaag en ontwijkend antwoorden (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 6/11). **Ook dient het CGVS u erop te wijzen dat u verklaarde jarenlang te zijn lastiggevallen door leden van de Taliban, maar u niet in staat was om de namen van deze leden op te noemen.** U wist enkel te vertellen dat de naam van de leider Mullah Fazl Ullah was. Opmerkelijk hierbij is dat u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS, aangaf de naam van de leider van de Talibangroep niet te kennen (zie vragenlijst punt 5), terwijl u deze wel wist te vertellen tijdens het gehoor bij het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p.19/21). **Verder is opmerkelijk dat de Taliban überhaupt op de hoogte was van de Amerikaanse nationaliteit van uw kinderen.** Dat u zelf mensen in uw wijk hiervan op de hoogte bracht en de Taliban dit zo te weten kwam is dan ook vreemd (zie gehoorverslag CGVS 1 p.19/21). **Tenslotte werd u meermaals gevraagd waarom uw man achterbleef in Pakistan.** U, jullie drie kinderen en zijn vier broers verblijven immers in België. U gevraagd naar deze reden antwoordde u vaag en ontwijkend. Uiteindelijk verklaarde u dat hij achterbleef in Pakistan omwille van financiële redenen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.18-19/21). **Het gebrek aan spontaniteit in uw antwoord bevestigt dan ook bovenstaande vaststellingen betreffende het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas, en kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw man ondergedoken leeft in Pakistan.**

Ter ondersteuning van de incidenten die zouden hebben plaatsgevonden met de Taliban en uw kinderen, legde u verschillende FIRs en doktersattesten voor. Gelet op het voorgaande, samen met het feit dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan zoals blijkt uit de informatie van het CGVS, kan geen geloof gehecht worden aan de echtheid van de door u voorgelegde documenten. De door een asielzoeker bijgebrachte documenten hebben slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is (zie supra). Daarnaast is het noemenswaardig dat u verklaarde dat uw zoon na het incident op 2 juni 2012 bewusteloos was (zie gehoorverslag CGVS 1 p.14-15/21), terwijl hier in de voorgelegde FIR niets van staat vermeld. Meer zelfs, er staat geschreven dat uw zoon neeviel en huilde (zie blauwe map). Ook de medische attesten die u voorlegde ter ondersteuning van de incidenten die dateren uit 2012 kunnen niet overtuigen. De inhoud van een medisch attest doet immers geen uitspraak over de precieze omstandigheden waarin de desbetreffende persoon verwond werd en houdt aldus geen enkele indicatie in over de omstandigheden, laat staan de daders van deze verwondingen. **Gezien het CGVS geen geloof kan hechten aan de problemen die uw man en kinderen in 2008 en 2012 met leden van de Taliban zouden hebben ondervonden, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u en uw man nadien met de Taliban zouden ondervonden hebben, alsook aan de andere documenten (FIRs) die u voorlegde ter ondersteuning van deze documenten.**

Tenslotte dient het volgende opgemerkt te worden omtrent uw reisweg. U zou met behulp van een smokkelaar die u een vals visum regelde, naar Oostenrijk zijn gereisd. Desondanks het feit dat uw vader uw reis voorbereidde en hiervoor een smokkelaar contacteerde, is het uiterst eigenaardig dat uw kennis omtrent deze voorbereiding, alsook uw visumdossier zeer beperkt is. Zo kent u de naam van de smokkelaar niet en bent u niet op de hoogte van het bedrag dat uw vader aan de smokkelaar betaalde

(zie verklaring DVZ punt 32). Verder werd u niet op de hoogte gebracht van het valse visumdossier, waarin o.a. vermeld stond dat u weduwe was en voor het bedrijf Telenor, werkte (zie gehoorverslag CGVS 1 p.10/21).

Betreffende de andere door u voorgelegde documenten zoals geboorteaktes, identiteitsdocumenten, huwelijksakte, social security cards en reisdocumenten, schoolattesten en inschrijvingsbewijs in het wachtregister, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een bewijs inzake uw familiale situatie, verblijf van uw familie in de VSA, verblijf van uw kinderen in België, uw afgelegde reisweg en identiteit van u en uw kinderen gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist. Het voorgelegde krantenartikel betreft louter algemene informatie en toont uw persoonlijke vrees voor vervolging in Pakistan niet aan.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ook ten aanzien van uw twee kinderen, Z.B.S. (OV nummer 8.022.662, °27/05/2000) en C.M.A. (OV nummer 7.674.390, °07/02/2004), nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van dezelfde motieven. Er werd in hun hoofde ook geen vrees aangehaald of vermeld ten aanzien van de Verenigde Staten van Amerika van welk land zij ook de nationaliteit hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u de minderjarige zoon bent van S.N. (CGVS nummer 15/11320 – OV nummer 8.022.662), die de Pakistaanse nationaliteit bezit."

2. Inzake de procedure

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 15 januari 2016 een schending aan van artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel"*.

Verzoekers stellen vervolging te vrezen door de Taliban omwille van hun Amerikaanse nationaliteit. Ze stellen dat ze niet verantwoordelijk zijn voor de verklaringen van hun moeder. Ze benadrukken dat de kern van hun problemen ligt in het feit dat ze de Amerikaanse nationaliteit hebben: *"Als Amerikaanse staatsburgers blijven de kinderen een objectief doelwit voor de Taliban. Als de Taliban de kinderen, Amerikanen, in handen kunnen krijgen, kunnen zij druk uitoefenen op de grote vijand Amerika, kunnen zij publiciteit halen uit hun kidnapping en/of moord. Amerikanen kunnen eenvoudigweg niet vrij wonen in Pakistan, het risico is te groot."* Zij stellen dat hun moeder het risico loopt naar Pakistan te moeten terugkeren: *"In principe hebben de kinderen dan geen alternatief dan hun moeder te volgen. Aldus komen zij dan als Amerikanen in een hun vijandig milieu terecht alwaar zij hun veiligheid, gezondheid en leven in gevaar zijn door toedoen van de Taliban."*

Aangaande de subsidiaire bescherming stellen verzoekers dat *"de provincie Punjab ook geteisterd wordt door geweld"*. Ze merken op dat de commissaris-generaal het bestaan in Punjab van zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld erkent. Hieruit blijkt volgens verzoekers dat *"Punjab een provincie is waar een ernstig binnenlands conflict aan de hand is. Het feit dat er minder geweld is dan in andere provincies impliceert niet dat er geen binnenlands gewapend conflict aan de gang zou zijn."*

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen, hen als vluchteling te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen.

Beoordeling

3.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekers aangeven de Amerikaanse nationaliteit te bezitten (vragenlijst DVZ 3 oktober 2014 verzoekster; vragenlijst DVZ 3 oktober 2014 verzoeker; gehoor 13 februari 2015 verzoekster, p. 3 - 4). Dit blijkt tevens uit de door hen op het Commissariaat-generaal voorgelegde paspoorten.

3.4. Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

3.5. Verzoekers verklaren de nationaliteit te hebben van de Verenigde Staten. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoekers beschikken over de Pakistaanse nationaliteit en in het bezit zijn van een Pakistaanse identiteitskaart, met name een National Identity Card for Overseas Pakistanis (NICOP). Verzoekers hebben dus de dubbele nationaliteit.

3.6. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat ze geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade inroepen ten aanzien van de Verenigde Staten. Verzoekster verklaarde dienaangaande enkel *“We hebben niemand meer in Amerika.”* (gehoor verzoekster 13 februari 2015, p. 13) en verzoeker verklaarde *“In Amerika heb ik niemand en in Pakistan is mijn leven in gevaar door de taliban, daarom willen we in België wonen.”* (gehoor verzoeker 13 februari 2015, p. 6).

3.7. Waar ze in hun verzoekschrift aanvoeren dat hun moeder het risico loopt naar Pakistan te moeten terugkeren waardoor ze *“in principe dan geen alternatief (hebben) dan hun moeder te volgen”* en ze *“als Amerikanen in een hun vijandig milieu terecht (zullen komen) alwaar zij hun veiligheid, gezondheid en leven in gevaar zijn door toedoen van de Taliban”*, wordt benadrukt dat de rechtsmacht van de Raad te dezen gegrond is in artikel 39/2, § 1 van Vreemdelingenwet. Het doel van deze procedure is om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of ernstige schade in het land van herkomst.

3.8. Artikel 1 A (2), § 2, van het Vluchtelingenverdrag van 1951 stelt:

(...) Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept".

Hieruit volgt dat bij een dubbele of meervoudig asielaanvraag de asielaanvraag dient te worden getoetst aan elk van de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Indien verzoeker in een van deze landen, *in casu* de Verenigde Staten, geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aantoonst dan volstaat dit om de asielaanvraag te verwerpen.

3.9. Verzoekers stellen geen vervolging te vrezen in de Verenigde Staten. Ze kunnen dan ook niet geldig een nood aan internationale bescherming aanvoeren in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10. *In casu* dient nog te worden toegevoegd dat verzoekers minderjarig zijn en hun ouders en jongste zus enkel de Pakistaanse nationaliteit bezitten. Hun moeder heeft zoals hoger gesteld, samen met hen een asielaanvraag ingediend. De asielaanvraag van verzoekers hun moeder die is gesteund op de Amerikaanse nationaliteit van verzoekende partijen werd afgewezen bij arrest RvV van 26 april 2016 nr. 166 542, zodat er evenmin redenen zijn, in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die de terugkeer van de moeder en kinderen naar Pakistan kunnen verhinderen.

3.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK